

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 3^{ην}/16^{ην} Νοεμβρίου 2020, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, πρωτίστως εἰς τὸν ἐπ’ ὀνόματι αὐτοῦ ἱερόν Ναόν εἰς τὴν πόλιν τῆς Λύδης.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτήν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν μνήμην τοῦ γεγονότος τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἥτοι τῆς μεταφορᾶς αὐτοῦ ἐκ Ρώμης, πόλεως τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, εἰς Λύδαν, πόλιν καταγωγῆς τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει καὶ τὸ γεγονός τῶν Ἑγκαινίων τοῦ ἐν Λύδῃ ἱεροῦ Ναοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἑλένης εἰς τὴν δεκαετίαν 326-336 μ.Χ.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω προσκυνηματικὴν Ἱερὰν Μονὴν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ὡς ἄνω ἡμέραν προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Νεκταρίου καὶ Νήφωνος, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων ἀραβιστί δεξιὰ καὶ ἀριστερά τῶν ψαλτῶν τῆς Κοινότητος ἐν συμμετοχῇ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν, παρὰ τὰ μέτρα τοῦ covid – 19.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως:

«Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν», (Ρωμ. 8, 38-39)· «ἐμοί γάρ τό ζῆν Χριστός καὶ τό ἀποθανεῖν κέρδος», (Φιλιπ. 1,21), κηρύττει ὁ ἱερώτατος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἡ χάρις τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, δηλονότι τῆς σταυρώσεως καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τῆς λογικῆς λατρείας τόπῳ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τοῦ γενομένου μιμητοῦ τοῦ Κυριακοῦ πάθους.

Ὁ πιστός φίλος τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τοῦ χοροῦ τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτο διότι οὗτος κατὰ τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν Κρήτης, ἀνεδείχθη «τό εὐφορον κλῆμα τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου, οὗ γεωργός ὁ Πατὴρ

ὁ Οὐράνιος, γεωργῶν ἡμῖν δι' αὐτοῦ πνευματικὴν εὐφροσύνην εἰς ἱάσιν παθῶν καὶ ἀνακατασκευὴν ψυχῆς τε καὶ σώματος».

Ποία δέ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἄμπελος; Εἶναι ὁ Χριστός, ὁ λέγων: «Εγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ γεωργὸς ἐστίν», (Ἰωάν. 15,1). Ἑρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦτο, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Νοήσεις οὖν ἄρα καὶ λίαν ὀρθῶς, ὅτι τρέφει μὲν ἡμᾶς εἰς εὐσέβειαν ὁ Πατήρ δι' Υἱοῦ ἐν Πνεύματι· γεωργεῖ δέ αὖ πάλιν τουτέστιν, ἐφορᾷ τε καὶ ἐπισκέπτεται καὶ φροντίδος τῆς ἐπανορθώσεως ἀξιοῖ δι' Υἱοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· ... ἵνα γὰρ μή τις οἴηται μόνου τοῦ Μονογενοῦς τὴν ἐφ' ἡμῖν γενέσθαι φροντίδα, συνεργάτην ὥσπερ εἰσκεκόμικε τὸν Πατέρα καὶ Θεόν, ἑαυτὸν μὲν ἄμπελον εἰπὼν τοῖς ἰδίοις κλήμασιν χορηγοῦσαν τὴν ζωὴν καὶ τὸ δύνασθαι καρποφορεῖν, γεωργὸν δέ τὸν γεννήσαντα». Καὶ προσθέτει:

«Οὐ γὰρ τὴν σάρκα τὴν ἑαυτοῦ φησὶν [ὁ Χριστός] εἶναι τὴν ἄμπελον, μᾶλλον δέ τὴν θεότητα... οὔτε μὴν ὁ τῶν ἁγίων καρπὸς σαρκικός, ἀλλὰ πνευματικός».

Ὅντως, ὁ μάρτυς Γεώργιος ἐγένετο ἴδιον κλῆμα τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε «τὴν ζωὴν καὶ τὸ δύνασθαι καρποφορεῖν». Ὁ Γεώργιος παιδιόθεν ἤκουεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ Παύλου: «ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστός καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος», (Φιλιπ. 1,21). Διὰ τοῦτο, ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ὑμνολογικῶς λέγει: «Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς εὐφημήσωμεν, Γεώργιον τὸν ἀοίδιμον Μάρτυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν κίνδυνοι, καὶ ἐστόμωσαν βάσανοι, καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνήλωσαν, σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος τὴν φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἔραστήν, διαβῆναι πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ὁ Γεώργιος, γόνος πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας, καταγομένης ἐκ Καππαδοκίας ὑπηρετεῖ ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ ἐπὶ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ (284-305). Τό ἔτος 303 ἐξεδόθη σχετικὸν ἔνδικτον, δηλαδὴ διάταγμα, κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀμειλίκτως ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ Διοκλητιανοῦ καὶ κυρίως ὑπὸ τοῦ συνεργάτου αὐτοῦ Καίσαρος Γαλερίου. Πολλοί ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας ἠθλήσαν κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀπηνῆ διωγμόν.

Ὁ ἀοίδιμος Γεώργιος οὐχὶ μόνον μετὰ παρρησίας Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀνεκήρυξε, ἀλλὰ διήλεγξε τῶν εἰδώλων τὴν ματαιότητα καὶ ἐξεμυκτήρισε αὐτόν τοῦτον τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὰ τῶν δαιμόνων ὄργανα, δηλαδὴ τὰ εἴδωλα.

Τοῦτο ἐποίησεν ὁ μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἀκούων ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος: «Οἱ ὀφθαλμοί σου ὀρθὰ βλέπέτωσαν, τὰ δέ βλέφαρά σου νευέτω δίκαια» (Παροιμ. 4, 25). Ἀφ' ἐτέρου δέ τοῦ Χριστοῦ: Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, «πρὸ δέ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποβήσεται δέ ὑμῖν εἰς μαρτύριον», (Λουκ 21, 12-13).

Οἱ ὡς ἄνω Κυριακοὶ λόγοι ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀποστολικὴν διακονίαν, τουτέστιν τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας μαρτυρησάντων διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν. Κατὰ τὸν

ἔγκριτον ἑρμηνευτὴν Ζιγαβηνόν, τό «εἰς μαρτύριον» σημαίνει «εἰς ἔλεγχον, ἵνα μή δύνωνται λέγειν ὕστερον ὅτι οὐκ ἤκουσαν τοῦ κηρύγματος». «εἰ μή ἦλθον καί ἐλάλησα αὐτοῖς ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δέ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν», (Ἰωάν. 15,22), λέγει Κύριος.

Ὁ μακάριος Γεώργιος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐντάσσεται εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας μαρτύρων. Καί τοῦτο, διότι μέ τό μαρτυρικόν αὐτοῦ αἷμα ὁ ἀθλοφόρος Γεώργιος ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἑνός καί ἐσφράγιζε τὴν ἀλήθειαν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀφ' ἑτέρου. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μακάριος Γεώργιος ἐθυσίασε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κηρύττων τὸν «Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου», (Ματθ. 8,20) ὁ ὁποῖος μέ τὸν σταυρικόν αὐτοῦ θάνατον ἐνεκαίνιασε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ὀφείλεται ἡ συμβολή τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅτι ἐμαρτύρησε τὴν μαρτυρίαν Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος «εἰς τοῦτο γεγένηται καί εἰς τοῦτο ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ», (Ἰωάν. 18,37).

Ἡ διὰ τοῦ αἵματός του μαρτυρία τοῦ Γεωργίου ὑπὲρ τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας κατέστησεν αὐτὸν κοινωνόν τῶν παθημάτων καί τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος ἡμῶν μεγαλομάρτυς ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης (Β' Τιμ 4, 8) καί τὴν τελείωσιν τοῦ ἁγιασμοῦ αὐτοῦ, (Ἐβρ. 1,14). Οὗτος ἐγένετο κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον «σύμφυτος τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ», (Ρωμ. 6, 3-5), δηλονότι τοῦ Χριστοῦ.

«Οὗτος γάρ [ὁ Γεώργιος], ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός, ὡς καλὸς στρατιώτης, ἠνδρίσατο κατὰ τῶν τυράννων, καί τούτους κατήσχυνε, μιμητὴς γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐκ ἠλέησε τό σκεῦος τό πῆλινον τό ἑαυτοῦ, ἀλλὰ γυμνὸν ἀνεχάλκευσεν ἐν βασάνοις αὐτό προσαμειβόμενος. Αὐτῷ βοήσωμεν· ἀθλοφόρε ἰκέτευε εἰς τό σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Οἱ ἅγιοι καί ἰδιαιτέρως οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ τυγχάνουν μεγάλης τιμῆς καί σχετικῆς λατρείας, διότι οὗτοι ἐπέτυχον τὴν ἐνοίκησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τοῖς θνητοῖς σώμασιν αὐτῶν, ὡς ἐναργέστατα διδάσκει ὁ ἱερώτατος Παῦλος λέγων: «εἰ δέ τό Πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστόν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσῃ καί τὰ θνητά σώματα ὑμῶν διὰ τό ἐνοικοῦν αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν ὑμῖν», (Ρωμ. 8,11). Τοιοῦτος ἀκριβῶς ἀνεδείχθη ὁ μεγαλομάρτυς ἡμῶν Γεώργιος, δοχεῖον δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διό καί ἀπολαμβάνει «τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον», (Α' Πέτρ. 5,4) καί μεσιτεύει τῷ θεῷ καί Πατρί ὑπὲρ πάντων τῶν ἰκετευόντων αὐτῶν.

Ἰδοὺ λοιπόν καί πάλιν μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ βοήσωμεν αὐτῷ: Ἀθλοφόρε Γεώργιε, ἰκέτευε τῷ θεῷ καί Πατρί εἰς τό σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν καί σύ Μῆτερ τοῦ θεοῦ, ὑπερευλογημένη θεοτόκε, πρέσβευε τῷ Υἱῷ καί θεῷ σου ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τὴν λοιμώδη νόσον, (Covid 19).

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν, ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόδημος παρέθεσε κέρασμα καί τράπεζαν, ἐν ᾗ παρεκάθισεν ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία καί οἱ Ἐπίτροποι καί ψάλλται τῆς Κοινότητος .

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐωρτάσθη καί εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νοσοκομείου διὰ θείας Λειτουργίας τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, τῇ φιλοξενίᾳ τῆς καλῶς ἐπιμελουμένης τῶν τῆς Μονῆς μοναχῆς Πανσέμνης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας